
WALKING INTO
THE LIGHT
WHEN THE
HOLY
SPIRIT
TAKES OVER
UNDERSTANDING SPIRITUAL WARFARE
AND THE MINISTRY OF GOD'S PRESENCE
TAMPA LIFE
CHURCH
வேதாகம படிப்பு

அறிமுகம்

அறிமுகம்

நம்மில் பெரும்பாலோர் ஒரு பழக்கமான வடிவத்தைப் பின்பற்றும் ஆராதனைக் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டிருக்கிறோம். நாம் ஆராதனைக்காக கூடிவருகிறோம், அறிவிப்புகளைப் பெறுகிறோம், தேவனுடைய வார்த்தையின் பிரசங்கத்தைக் கேட்கிறோம், ஜெபத்தில் பதிலளிக்கிறோம், பின்பு வீட்டிற்குத் திரும்புகிறோம். ஒழுங்கில் ஞானம் இருக்கிறது, ஏனெனில் "தேவன் கலகத்திற்குக் காரணராயிரார்" (1 கொரிந்தியர் 14:33). ஆனாலும், தேவன் தாமே நம்முடைய திட்டங்களைத் தடைசெய்யும் தருணங்களும் உண்டு என்று வேதாகமம் கற்பிக்கிறது. பழைய ஏற்பாடு மற்றும் புதிய ஏற்பாடு முழுவதிலும், தேவனுடைய சமூகம் ஒரு தனித்துவமான விதத்தில் வெளிப்படும்போதெல்லாம், மக்கள் தங்கள் சொந்த திட்டத்தைப் பின்பற்றுவதற்குப் பதிலாக அவருக்கு பிரதிபலிக்கிறவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

கடந்த ஆராதனைக் கூட்டம் அத்தகைய ஒரு தருணமாக இருந்தது. உடனடியாக பிரசங்கத்திற்குச் செல்வதற்குப் பதிலாக, பரிசுத்த ஆவியானவர் மக்களை ஆழமான ஆராதனைக்குள்ளும், உள்ளத்தில் இருந்து எழும் ஜெபத்திற்குள்ளும், ஆவிக்குரிய போருக்குள்ளும், சுகமளித்தலுக்குள்ளும், உற்சாகப்படுத்துதலுக்குள்ளும், ஒருவருக்கொருவர் ஊழியம் செய்வதற்குள்ளும் இழுக்கத் தொடங்கினார். தேவன் என்ன செய்கிறார் என்பதை பாஸ்டர் டிஸ்டேல் அறிந்துகொண்டு, அந்த தருணத்துடன் போட்டியிடாமல் இருக்க தீர்மானித்தார். திட்டமிடப்பட்ட நிகழ்ச்சி நிரலை வலுக்கட்டாயமாக முன்னெடுக்காமல், ஆவியானவரின் குரலுக்கு உணர்திறனுள்ளதாய் இருக்கும்படி சபையை அவர் வழிநடத்தினார். ஆராதனையின் ஆரம்பத்திலேயே, "நாம் ஒரு அற்புதமான தருணத்தில் இருக்கிறோம்" என்று அவர் ஒப்புக்கொண்டு, தேவன் தமது மக்கள் மத்தியில் ஏற்கனவே செய்துகொண்டிருந்த காரியத்திலிருந்து விலகிச் செல்ல விரும்பவில்லை என்று தெரிவித்தார்.

பெந்தேகொஸ்தே ஆராதனை முறையை அறியாதவர்களுக்கு, இது வித்தியாசமாகத் தோன்றலாம். ஏன் பாஸ்டர் பிரசங்கத்தை தொடர்ந்து செய்யவில்லை? ஏன் ஆலயம் முழுவதும் மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தனர்? ஏன் ஆராதனை இவ்வளவு நேரம் தொடர்ந்தது? இது வெறும் உணர்ச்சிவசப்பட்ட வெளிப்பாடா, அல்லது ஆவிக்குரிய ஏதோ ஒன்று நடந்துகொண்டிருந்ததா?

இவை முக்கியமான கேள்விகள், ஏனெனில் நம்முடைய விசுவாசம் உணர்ச்சியின் மேல் மட்டும் கட்டப்படுவதில்லை. நாம் விசுவாசிக்கும், நடைமுறைப்படுத்தும் ஒவ்வொன்றும் வேதாகமத்தில் வேரூன்றியிருக்க வேண்டும். வேதாகம வரலாறு முழுவதிலும் தேவன் எப்படி செயல்பட்டிருக்கிறார் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளும்போது, பிரசங்கம் என்பது தேவனுடைய ஊழியத்தின் ஒரே வெளிப்பாடாக மட்டும் இருக்காத தருணங்கள் உண்டு என்பதைக் கண்டறிகிறோம். மற்ற நேரங்களில், பரிசுத்த ஆவியானவர் ஆராதனை, உணர்த்துதல், ஜெபம், மனந்திரும்புதல், சுகமளித்தல், தீர்க்கதரிசன உற்சாகப்படுத்துதல், அல்லது விசுவாசிகள் ஒருவருக்கொருவர் ஊழியம் செய்யும் ஐக்கியம் ஆகியவற்றின் மூலம் ஊழியம் செய்கிறார். இவை எதுவும் தேவனுடைய வார்த்தைக்கு எதிராக இல்லை; மாறாக, அந்த வார்த்தையை ஏவின அதே ஆவியானவரின் உயிருள்ள யதார்த்தத்தை அவை வெளிப்படுத்துகின்றன.

இந்தப் பாடம் வெறும் ஒரு ஆராதனைக் கூட்டத்தைப் பற்றியது மட்டும் அல்ல. இது நிகழ்ச்சி நிரலை பராமரிப்பதற்கும், பரிசுத்த ஆவியானவரின் தலைமையைப் பின்பற்றுவதற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை அறிந்துகொள்வதைப் பற்றியது. விசுவாசிகளாகிய நமக்கு, நம்முடைய முதன்மையான முன்னுரிமை நம்முடைய நிகழ்ச்சி நிரலைப் பாதுகாப்பது அல்ல, மாறாக தேவனுடைய சமூகத்தை வரவேற்பதே ஆகும். எந்தவொரு கூட்டத்தினுடைய மிகப்பெரிய வெற்றி, எல்லாம் திட்டமிட்டபடியே நடந்தது என்பது அல்ல, மாறாக இயேசு மகிமைப்படுத்தப்பட்டார், வாழ்க்கைகள் மாற்றப்பட்டன, அவருடைய ராஜ்யம் முன்னேறியது என்பதே ஆகும். பரலோகம் நம்முடைய நிகழ்ச்சி நிரலைத் தடைசெய்யும்போதெல்லாம், நம்முடைய பதில் எப்போதும் விசுவாசமும், தாழ்மையும், கீழ்ப்படிதலுமாய் இருக்க வேண்டும்.

✦ சிந்தித்து எழுதுங்கள்

தேவன் உங்கள் சொந்த திட்டங்களைத் தடைசெய்த ஒரு நேரத்தை நினைத்துப் பாருங்கள். அந்த நேரத்தில் நீங்கள் எப்படி பதிலளித்தீர்கள், இப்போது திரும்பிப் பார்க்கும்போது என்ன காண்கிறீர்கள்?

பகுதி 01

தேவன் எப்போதும் மனித திட்டங்களைத் தடைசெய்திருக்கிறார்

01

கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறவர்களாகிய நாம் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மிகப்பெரிய பாடங்களில் ஒன்று, தேவன் நம்முடைய கால அட்டவணைகளால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறவர் அல்ல என்பதே. நாம் அடிக்கடி நம்முடைய வாழ்க்கையை கவனமாகத் திட்டமிடுகிறோம், நம்முடைய ஊழியங்களை ஒழுங்குபடுத்துகிறோம், நம்முடைய பிரசங்கங்களைத் தயார் செய்கிறோம், நம்முடைய ஆராதனைக் கூட்டங்களை வடிவமைக்கிறோம், ஆனாலும் வேதாகமம் முழுவதிலும் மக்கள் தங்கள் திட்டங்களை ஒப்புக்கொடுத்து, அதற்குப் பதிலாக அவருடைய வழிநடத்துதலைப் பின்பற்ற தயாராயிருந்தபோதே தேவனுடைய மிகப்பெரிய செயல்கள் ஆரம்பித்தன என்பதை நாம் மீண்டும் மீண்டும் காண்கிறோம். தேவன் ஒழுங்கை மதிக்கிறார் என்றாலும், நம்முடைய ஒழுங்கு அவருடைய சமூகத்திற்குப் பதிலாக மாறவேண்டும் என்று அவர் ஒருபோதும் விரும்புவதில்லை. திட்டமிடப்பட்ட ஆராதனைக் கூட்டமும், ஆவியானவரால் வழிநடத்தப்படும் ஆராதனைக் கூட்டமும் என்பதற்கு இடையே குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு உண்டு. மிகவும் ஆரோக்கியமான சபைகள் இரண்டிற்குமே பாடுபடுகின்றன. அவை கருத்தூன்றித் தயார் செய்யும் அதேவேளையில், முதலில் திட்டமிடப்படாத ஏதோ ஒன்றை பரிசுத்த ஆவியானவர் நிறைவேற்ற விரும்பும்போது அதை அறிந்துகொள்ளும் அளவிற்கு உணர்திறனுள்ளதாய் இருக்கின்றன.

இந்த உண்மையை வேதாகமத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்தே காணலாம். மோசே ஒரு சாதாரண காலையில் எழுந்தபோது தான் இஸ்ரவேலின் விடுவிப்பாளராக மாறப்போவதாக எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர் தன் மாமனாருடைய ஆடுகளை மேய்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு எரிகிற முட்செடியின் மூலம் தேவன் அவருடைய வழக்கமான நடைமுறையைத் தடைசெய்தார்.

> “கர்த்தருடைய தூதனானவர் ஒரு முட்செடியின் நடுவே அக்கினிஜ்வாலையிலே அவனுக்குத் தரிசனமானார்... அவன் பார்க்கும்படி விலகுகிறதைக் கர்த்தர் கண்டபோது, தேவன் புதருக்குள்ளிருந்து அவனை நோக்கிக் கூப்பிட்டார்...”
>
> **யாத்திராகமம் 3:2-4 (OV)**

குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றைக் கவனியுங்கள். மோசே தான் செய்துகொண்டிருந்ததை நிறுத்திவிட்டு விலகிப் பார்க்கும்வரை தேவன் பேசவில்லை. அந்த தடை ஒரு அழைப்பாக மாறியது. மோசே தன் அன்றாட பொறுப்புகளை முடிப்பதில் மட்டும் கவனம் செலுத்தி, எரிகிற முட்செடியைப் புறக்கணித்திருந்தால், வேதாகமத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள மிகப்பெரிய சந்திப்புகளில் ஒன்றை அவர் இழந்திருப்பார். சில நேரங்களில், தேவன் எதிர்பாராத ஏதோ ஒன்றை செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதை அறிந்துகொள்ளும் அளவிற்கு நிறுத்தி நிற்க நாம் தயாராய் இருக்கும்போது, நம்முடைய மிகப்பெரிய ஆவிக்குரிய வெற்றிகள் ஆரம்பமாகின்றன.

சாலொமோன் ஆலயத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தபோதும் இதே முறை காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு விவரமும் கவனமாகத் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆசாரியர்கள் தங்கள் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றியிருந்தனர், இசைக்கலைஞர்கள்

ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருந்தனர், தேவனுடைய கட்டளைகளின்படி பலிகள் செலுத்தப்பட்டிருந்தன. தேவன் தமது சொந்த சமூகத்தால் அந்த சடங்கைத் தடைசெய்யும்வரை எல்லாம் திட்டமிட்டபடியே நடந்துகொண்டிருந்தது.

> "...கர்த்தருடைய ஆலயம் மேகத்தினால் நிரப்பப்பட்டது; அந்த மேகத்தினிமித்தம் ஆசாரியர்கள் ஆராதனை செய்ய நிற்கக்கூடாதிருந்தது; ஏனெனில் கர்த்தருடைய மகிமை தேவனுடைய ஆலயத்தை நிரப்பியிருந்தது."
>
> **2 நாளாகமம் 5:13-14 (OV)**

இந்த வேதப்பகுதி கவனமாகக் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியது. ஆசாரியர்கள் தயார்நிலை இல்லாததால் ஊழியம் செய்வதை நிறுத்தவில்லை. அந்த நேரத்தில் தேவனுடைய சமூகமே முதன்மையான ஊழியமாக மாறியதால் அவர்கள் நிறுத்தினர். அவர்களுடைய ஊழியம் ரத்து செய்யப்படவில்லை; அது நிறைவேற்றப்பட்டது. ஒவ்வொரு ஆராதனைச் செயலின் நோக்கமும் எப்போதும் மக்களை தேவனுடைய சமூகத்திற்குள் கொண்டுவருவதே ஆகும். அவருடைய மகிமை ஆலயத்தை நிரப்பியபின், ஒன்றும் நடக்காதது போல் தொடர்வது அந்தக் கூட்டத்தின் நோக்கத்தையே புறக்கணிப்பதாக இருந்திருக்கும்.

தீர்க்கதரிசி ஏசாயா இதைப் போன்ற ஒரு அனுபவத்தைப் பெற்றார். ராஜா உசியாவின் மரணத்திற்குப் பிறகான நிச்சயமற்ற காலகட்டத்தில் அவர் ஆலயத்திற்குள் நுழைந்தார். ஒருவேளை அவர் ஒரு சாதாரண ஆராதனை நேரத்தை எதிர்பார்த்திருக்கலாம், ஆனால் அதற்குப் பதிலாக அவருக்கு முன்பாக பரலோகம் திறக்கப்பட்டது.

> "கர்த்தர் உயர்ந்து உன்னதமான சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கிறதை நான் கண்டேன்; அவருடைய வஸ்திரத்தின் ஓரம் ஆலயத்தை நிரப்பிற்று."
>
> **ஏசாயா 6:1 (OV)**

ஒரே ஒரு நொடியில் எல்லாம் மாறியது. ஏசாயா யூதாவின் அரசியல் நிலைமையைப் பற்றி சிந்திப்பதை நிறுத்திவிட்டு, தேவனுடைய பரிசுத்தத்தால் முழுவதுமாக நிரப்பப்பட்டார். அவருடைய கவனம் பூமிக்குரிய கவலைகளிலிருந்து நித்திய யதார்த்தங்களுக்கு மாறியது. தேவன் அவரை பிரசங்கிக்க அனுப்பும் முன், முதலில் அந்த பிரசங்கியை மாற்றினார். தேவனுடைய சமூகம் பெரும்பாலும் செய்தியை வழங்குவதற்கு முன்னால் தூதுவரை தயார்படுத்துகிறது என்பதை இது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

புதிய ஏற்பாடும் இதே முறையைத் தொடர்கிறது. அசாதாரண அற்புதங்களை நிறைவேற்ற இயேசு அடிக்கடி சாதாரண நடைமுறைகளைத் தடைசெய்தார். குருடனான பர்திமேயு விடாத விசுவாசத்துடன் ஒரு கூட்டத்தைத் தடைசெய்தான். இரத்தப்பிரவாக்கினியால் பாதிக்கப்பட்ட பெண் யவீருடைய வீட்டிற்கு இயேசு சென்றுகொண்டிருந்த பயணத்தைத் தடைசெய்தாள்.

சகேயு இயேசுவைத் தூரத்திலிருந்து பார்க்க மட்டுமே எதிர்பார்த்து ஒரு மரத்தில் ஏறினான், ஆனால் இயேசு தாமே சகேயுவின் வீட்டிற்குள் வர அழைத்து அவனுடைய எதிர்பார்ப்புகளைத் தடைசெய்தார். திரும்பத் திரும்ப, பரலோகம் மனித கால அட்டவணைகளுக்குள் அடங்கியது அல்ல என்பதை நாம் கண்டறிகிறோம்.

ஒருவேளை மிகத் தெளிவான உதாரணம் அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்தில் காணப்படுகிறது. பிதாவினுடைய வாக்குத்தத்தத்திற்காகக் காத்திருக்கும்படி இயேசு கட்டளையிட்டிருந்ததால் சீஷர்கள் ஒரே இடத்தில் கூடியிருந்தனர். அவர்கள் ஜெபிக்க திட்டமிட்ட ஜெபங்களும், நடத்த எதிர்பார்த்த உரையாடல்களும் நிச்சயமாக இருந்திருக்கும். ஆனாலும் பரிசுத்த ஆவியானவர் ஊற்றப்பட்டபோது, உடனடியாக எல்லாம் மாறியது.

> “பெந்தேகொஸ்தே நாள் வந்தபோது, அவர்களெல்லாரும் ஒருமனப்பட்டு ஓரிடத்திலே கூடியிருந்தார்கள்... அவர்களெல்லாரும் பரிசுத்த ஆவியினாலே நிரப்பப்பட்டு...”
>
> **அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் 2:1-4 (OV)**

யாராவது எழுந்து நின்று, "இதற்கு நமக்கு நேரமில்லை, இன்றைய நிகழ்ச்சி நிரலைத் தொடரலாம்" என்று சொல்லியிருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள். அது நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்றாக இருந்திருக்கும், ஏனெனில் அந்த நிகழ்ச்சி நிரலே பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஊற்றுதலாக மாறியிருந்தது. புதிய ஏற்பாடு சபையின் மிகப்பெரிய நிகழ்வு, விசுவாசிகள் தேவனுடைய செயலைக் கட்டுப்படுத்த முயலாமல் வரவேற்றதால் ஆரம்பமானது.

நமது சமீபத்திய ஆராதனைக் கூட்டத்தில் நடந்தது என்ன என்பதை புரிந்துகொள்ள இது நமக்கு உதவுகிறது. பாஸ்டர் டிஸ்டேல் ஒரு செய்தியுடன் தயாராக வந்தார், ஆனால் ஆராதனை தொடர்ந்தபோதும், பரிசுத்த ஆவியானவர் சபை முழுவதும் இயங்கத் தொடங்கியபோதும், தேவன் ஏற்கனவே மக்களுடைய இருதயங்களில் ஊழியம் செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதை அவர் அறிந்துகொண்டார். ஆராதனையை அதன் அசல் திட்டத்திற்குள் வலுக்கட்டாயமாகக் கொண்டுவருவதற்குப் பதிலாக, ஆவியானவர் செய்துகொண்டிருந்ததை மேய்ப்பதற்கு அவர் தீர்மானித்தார். "ஒரு அற்புதமான தருணமாக" மாறியிருந்ததிலிருந்து விலக விரும்பவில்லை என்று அவர் கூடத் தெரிவித்தார். இது தயார்நிலை இல்லாததன் அடையாளம் அல்ல; இது ஆவிக்குரிய பகுத்தறிவின் வெளிப்பாடு. ஒரு பாஸ்டரின் பொறுப்பு தயாரிக்கப்பட்ட குறிப்புகளை வழங்குவது மட்டுமல்ல, மாறாக பிரதான மேய்ப்பரின் வழிநடத்துதலின்படி தேவனுடைய மக்களை உண்மையாக வழிநடத்துவதே ஆகும்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, பல கிறிஸ்தவர்கள் கணிக்கக்கூடிய வழக்கமான நடைமுறைகளுக்குப் பழக்கமாகிவிட்டதால், எதிர்பாராத எதுவும் அசௌகரியமாக உணரப்படுகிறது. நாம் அடிக்கடி கட்டுப்பாட்டை முதிர்ச்சியுடன் ஒப்பிடுகிறோம், ஆனால் வேதாகமம் வேறு ஒன்றைக் கற்பிக்கிறது. ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி முழுமையான கட்டுப்பாட்டைப் பராமரிக்கும் நம்முடைய

திறமையால் நிரூபிக்கப்படுவதில்லை, மாறாக கர்த்தருக்கு கட்டுப்பாட்டை ஒப்புக்கொடுக்கும் நம்முடைய விருப்பத்தால் நிரூபிக்கப்படுகிறது. பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒருபோதும் தேவனுடைய வார்த்தைக்கு முரணாக இருக்க மாட்டார், ஆனால் அவர் நம்முடைய திட்டங்களால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறவரும் அல்ல. சில நேரங்களில் அவர் பிரசங்கத்தின் மூலம் கற்பிக்கிறார். மற்ற நேரங்களில் அவர் உணர்த்துதல், சுகமளித்தல், ஆராதனை, மனந்திரும்புதல், அல்லது உடன் விசுவாசிகளின் ஜெபங்களின் மூலம் கற்பிக்கிறார். ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும், அவருடைய நோக்கம் ஒன்றுதான்: இயேசு கிறிஸ்துவை மகிமைப்படுத்துவதும், அவருடைய மக்களை மாற்றுவதும்.

விசுவாசிகளாகிய நாம், ஒவ்வொரு ஆராதனைக்கு முன்பும் ஒரு எளிய ஜெபத்துடன் நம் இருதயங்களைத் தயார்படுத்த வேண்டும்: "கர்த்தாவே, எனக்கு எதிர்பார்ப்புகள் உண்டு, ஆனால் அவற்றை உம்முடைய சித்தத்திற்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறேன். நான் எதிர்பார்க்காத விதத்தில் நீர் செயல்பட தேர்ந்தெடுத்தால், உம்முடைய குரலை அறிந்துகொள்ளும் தாழ்மையையும், நீர் வழிநடத்தும் இடமெல்லாம் பின்பற்றும் விசுவாசத்தையும் எனக்குத் தாரும்." இந்த மனநிலையை வளர்க்கும் சபைகள் வேதாகம அடிப்படையிலும், ஆவிக்குரிய உயிர்ப்புடனும் இருக்கின்றன. அவை பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையின் மூலம் தேவன் தமது வார்த்தையைப் பொருத்தும் வழிகளை கட்டுப்படுத்தாமல், அவருடைய வார்த்தையை மதிக்கின்றன.

✦ சிந்தித்து எழுதுங்கள்

உங்கள் சொந்த திட்டத்துடன் முன்னேறுவதற்குப் பதிலாக, "விலகிப் பார்க்கும்படி" கவனம் செலுத்தும்படி தேவன் உங்கள் வாழ்க்கையில் எந்த இடத்தில் இப்போது உங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கக்கூடும்?

பகுதி 02

எதிரி உங்கள் ஜீவனை விரும்புவதற்கு முன் உங்கள் குரலை விரும்புகிறான்

02

இந்த ஆராதனையின்போது பகிரப்பட்ட மிக ஆழமான உண்மைகளில் ஒன்று, சாத்தானின் முதன்மையான நோக்கம் எப்போதுமே நம்முடைய அழிவு அல்ல என்பதே. பெரும்பாலும், அவனுடைய தந்திரம் இன்னும் நுட்பமானது. பாஸ்டர் டிஸ்டேல் கவனமாக சிந்திக்கத் தகுந்த ஒரு வாக்கியத்தைச் சொன்னார்:

நரகம் எல்லாவற்றையும் கொல்ல விரும்புவதில்லை. நரகம் எல்லாவற்றையும் கொல்ல விரும்புவதில்லை. சில காரியங்களை அது வைத்திருக்கவும், காவல் காக்கவும், ஆக்கிரமிக்கவும் விரும்புகிறது. அது உங்கள் குரலின் மேல் அமர்ந்து, உங்கள் எதிர்காலத்தைக் குருடாக்கி, உங்கள் ஆராதனையைப் பூட்டிவைத்து, அதைத் தன் சொத்து என்று அழைக்க விரும்புகிறது.

இந்த வாக்கியம் ஆவிக்குரிய போரைப் பற்றி பல கிறிஸ்தவர்கள் சிந்திக்கும் விதத்தை உடனடியாக சவால் செய்கிறது. சாத்தானால் நம்மை அழிக்க முடியவில்லை என்றால் அவன் தோற்றுவிட்டான் என்று நாம் அடிக்கடி நினைக்கிறோம். ஆனாலும், பயனற்ற ஒரு கிறிஸ்தவனால் தோற்கடிக்கப்பட்ட ஒருவனைப் போலவே எதிரியின் நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முடியும் என்பதை வேதாகமம் வெளிப்படுத்துகிறது. ஜெபிப்பதை நிறுத்தி, ஆராதிப்பதை நிறுத்தி, விசுவாசிப்பதை நிறுத்தி, தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களைச் சொல்வதை நிறுத்திய ஒரு விசுவாசி இன்னும் சபைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கலாம், ஆனால் இனி தேவனுடைய ராஜ்யத்தை முன்னேற்றவில்லை.

இந்த உண்மையை விளக்குவதற்காக, முந்தைய வாரங்களின் மையமாக இருந்த அதே வேதப்பகுதிக்கு பாஸ்டர் டிஸ்டேல் மீண்டும் திரும்பினார்.

> “பிசாசுபிடித்தவனும் குருடனும் ஊமையுமாயிருந்த ஒருவனை அவரிடத்தில் கொண்டுவந்தார்கள்; குருடும் ஊமையுமானவன் பேசவும் பார்க்கவும் செய்யத்தக்கதாக அவனைச் சொஸ்தமாக்கினார்.”
>
> **மத்தேயு 12:22 (OV)**

இந்த அற்புதம் பெரும்பாலும் இயேசு செய்த இன்னொரு விடுதலையாக மட்டுமே நினைவுகூரப்படுகிறது. ஆனாலும், நாம் மெதுவாகச் சென்று கவனமாகப் பரிசோதிக்கும்போது, அந்த மனிதனுடைய நிலைமை உடல் ரீதியான துன்பத்தை விட மிக அதிகமாக பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது என்பதைக் கண்டறிகிறோம். அவன் பிசாசு பிடித்தவனாகவும், குருடனாகவும், பேசமுடியாதவனாகவும் இருந்தான். ஒரே மனிதனில் நாம் மூன்று வகையான அடிமைத்தனத்தைக் காண்கிறோம்: ஆவிக்குரிய சிறையிருப்பு, பார்வையின் இழப்பு, மற்றும் குரலின் இழப்பு.

இயேசு என்ன மீட்டெடுத்தார் என்பதைக் கவனியுங்கள்.

அவர் அவனுடைய பார்வையை மீட்டெடுத்தார்.

அவர் அவனுடைய பேச்சை மீட்டெடுத்தார்.

அப்பொழுதுதான் அந்த மனிதன் தேவனுடைய நோக்கங்களில் மீண்டும் பங்கேற்கும் திறனை இயேசு மீட்டெடுத்துக்கொண்டிருந்தார் என்பதை நாம் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்கிறோம்.

இதுவே இன்று எதிரி பெரும்பாலும் செயல்படும் விதம். நம்முடைய வாழ்க்கையை அழிக்க முயற்சிக்கும் முன், அவன் முதலில் நம்முடைய விசுவாசத்தை மௌனமாக்க முயற்சிக்கிறான்.

ஜெபம் இனி முக்கியமல்ல என்று நம்மை நம்பவைக்க முடிந்தால், நம்முடைய குரல் அமைதியாகிவிடும்.

ஆராதனை எந்த வித்தியாசத்தையும் ஏற்படுத்தாது என்று நம்மை நம்பவைக்க முடிந்தால், நம்முடைய துதி மௌனமாகிவிடும்.

நம் பிள்ளைகள் ஒருபோதும் தேவனிடம் திரும்பமாட்டார்கள் என்று நம்மை நம்பவைக்க முடிந்தால், அவர்கள் மேல் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களைச் சொல்வதை நாம் நிறுத்திவிடுவோம்.

நம் திருமணத்தை மீட்டெடுக்க முடியாது என்று நம்மை நம்பவைக்க முடிந்தால், சுகத்திற்காக விசுவாசிப்பதை நாம் நிறுத்திவிடுவோம்.

புத்துணர்ச்சி சாத்தியமில்லை என்று நம்மை நம்பவைக்க முடிந்தால், புத்துணர்ச்சிக்காக ஜெபிப்பதை நாம் நிறுத்திவிடுவோம்.

போர் வெறும் நம்முடைய சூழ்நிலைகளுக்கு எதிரானது மட்டும் அல்ல. போர் நம்முடைய அறிக்கைக்கு எதிரானது.

இந்த உண்மை வேதாகமம் முழுவதிலும் காணப்படுகிறது.

நம் வாயிலிருந்து வெளிவருவதற்கு தேவன் அசாதாரண முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறார் என்பதை வேதாகமம் திரும்பத் திரும்பக் கற்பிக்கிறது.

> “மரணமும் ஜீவனும் நாவின் அதிகாரத்திற்குள்ளாயிருக்கிறது...”
>
> **நீதிமொழிகள் 18:21 (OV)**

நம்முடைய வார்த்தைகளுக்கு மந்திர வல்லமை இல்லை, ஆனால் அவை நம்முடைய விசுவாசத்தின் நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றன. இயேசு தாமே சொன்னார்,

> “...இருதயத்தின் நிறைவினால் வாய் பேசும்.”
>
> **மத்தேயு 12:34 (OV)**

விசுவாசம் இருதயத்தை நிரப்பும்போது, இறுதியில் விசுவாசம் வாயை நிரப்பும்.

பயம் இருதயத்தை நிரப்பும்போது, இறுதியில் பயம் வாயை நிரப்பும்.

இதனால்தான் சாத்தான் தொடர்ந்து நம்முடைய எண்ணங்களைத் தாக்குகிறான். நம்முடைய சிந்தனையை நீண்ட காலம் வடிவமைக்க முடிந்தால், இறுதியில் அவன் நம்முடைய பேச்சை பாதிக்கிறான். நம்முடைய பேச்சு மாறியவுடன், நம்முடைய எதிர்பார்ப்புகளும் மாறத் தொடங்குகின்றன.

இறுதியில் நாம் இதுபோன்ற காரியங்களைச் சொல்வதை நிறுத்திவிடுகிறோம்,

"தேவன் வல்லவர்."

"என் குடும்பம் இரட்சிக்கப்படும்."

"தேவன் இன்னும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்."

"நான் அவரை நம்புகிறேன்."

அதற்குப் பதிலாக நாம் சொல்லத் தொடங்குகிறோம்,

"எதுவும் ஒருபோதும் மாறப்போவதில்லை."

"நான் இப்படித்தான் இருக்கிறேன்."

"தேவன் என்னை மறந்திருக்க வேண்டும்."

"ஒருவேளை அற்புதங்கள் வேறு யாருக்கோ ஆனது."

சூழ்நிலைகள் உண்மையில் மாறுவதற்கு முன்பே, அந்த வாக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றும் எப்படி பார்வையை விட்டுக்கொடுக்கின்றன என்பதைக் கவனியுங்கள்.

இதனால்தான் சாத்தான் நம்முடைய பார்வையையும் நம்முடைய குரலையும் விரும்புகிறான் என்று பாஸ்டர் டிஸ்டேல் வலியுறுத்தினார். எதிரி நம்மை நம்பிக்கையைக் காணமுடியாதபடி குருடாக்கி, விசுவாசத்தைப் பேசாதபடி மௌனமாக்க முடிந்தால், நம்முடைய உடல் உயிரை எடுக்காமலேயே மிகவும் அழிவுகரமான ஒன்றை அவன் நிறைவேற்றிவிட்டான் என்று அவர் விளக்கினார்.

இதை இன்னும் தெளிவாக்குவதற்காக, பாஸ்டர் இராணுவ வரலாற்றிலிருந்து ஒரு உதாரணத்தைப் பயன்படுத்தினார். சில ஆயுதங்கள் கொல்வதற்காக அல்ல, காயப்படுத்துவதற்காக வடிவமைக்கப்பட்டன என்று அவர் விளக்கினார், ஏனெனில் ஒரு காயப்பட்ட வீரனை கவனிக்க மற்றவர்கள் நிறுத்தி நிற்பதால் பல வீரர்கள்

போர்க்களத்திலிருந்து விலகிவிடுகிறார்கள். பின்பு அவர் அந்த உதாரணத்தை ஆவிக்குரிய முறையில் பயன்படுத்தினார். எதிரி சில நேரங்களில் விசுவாசிகளைக் காயப்படுத்த முயற்சிக்கிறான், ஏனெனில் காயப்பட்ட விசுவாசிகள் பெரும்பாலும் தங்களைச் சுற்றியுள்ள மற்ற விசுவாசிகளை உற்சாகமிழக்கச் செய்கிறார்கள்.

இது சபைக்கு ஒரு முக்கியமான பாடம்.

உற்சாகமின்மை கட்டுப்படுத்தப்படாமல் விடப்படும்போது, அது அரிதாகவே தனிப்பட்டதாக இருக்கும்.

உற்சாகமிழந்த ஒரு பெற்றோர் வீட்டின் சூழலைப் பாதிக்கிறார்.

நம்பிக்கையற்ற ஒரு தலைவர் தான் வழிநடத்துபவர்களைப் பாதிக்கிறார்.

பயமுள்ள ஒரு கிறிஸ்தவன் அறியாமலேயே ஒரு முழு சிறு குழுவிற்குள்ளும் பயத்தைப் பரப்பலாம்.

அதேபோல், விசுவாசமும் தொற்றக்கூடியது.

நம்பிக்கை நம்பிக்கையை பலப்படுத்துகிறது.

தைரியம் தைரியத்தைத் தூண்டுகிறது.

ஜெபம் ஜெபத்தை எழுப்புகிறது.

ஆராதனை ஆராதனையைப் பற்றவைக்கிறது.

இது ஏன் சாத்தான் நம்முடைய குரலுக்கு எதிராக இவ்வளவு தீவிரமாக செயல்படுகிறான் என்பதை விளக்குகிறது. விசுவாசத்தைப் பேசும் ஒரு விசுவாசி ஒரு முழு குடும்பத்தையும் பாதிக்க முடியும் என்றும், அவிசுவாசத்தைப் பேசும் ஒரு விசுவாசியும் அதையே செய்யமுடியும் என்றும் அவன் அறிவான்.

வேதாகமம் முழுவதிலும், தேவனுடைய மக்கள் தமது வாக்குத்தத்தங்களின் நிறைவேற்றத்தை காண்பதற்கு முன்பே அவற்றைச் சொல்ல வேண்டுமென்று வேண்டுமென்றே தீர்மானிப்பதைக் காண்கிறோம்.

தாவீது அறிக்கையிட்டார்,

> “ஜீவனுள்ளோர் தேசத்திலே கர்த்தருடைய நன்மையைக் காண்பேன் என்று நான் விசுவாசியாதிருந்தால் மனங்குன்றியிருப்பேன்.”
>
> **சங்கீதம் 27:13 (OV)**

தாவீது தேவனுடைய நன்மையை ஏற்கனவே கண்டதாக சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். அவர் முதலில் விசுவாசித்தார். அவருடைய சூழ்நிலைகள் வெற்றியைப் பிரதிபலிப்பதற்கு முன்பே அவருடைய வார்த்தைகள் விசுவாசத்தைப் பிரதிபலித்தன.

எபிரெயர் புத்தகத்தை எழுதியவர் இதைப் போன்ற ஒரு அறிவுரையைத் தருகிறார்.

> “வாக்குத்தத்தம்பண்ணினவர் உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறபடியால், அசைவில்லாமல் நம்முடைய விசுவாச அறிக்கையைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கக்கடவோம்.”
>
> **எபிரெயர் 10:23 (OV)**

அறிக்கை என்ற வார்த்தை ஒப்புதல் அல்லது பிரகடனம் என்று பொருள்படும். வாக்குத்தத்தங்களின் நிறைவேற்றத்திற்காகக் காத்திருக்கும்போதும் அவற்றைத் தொடர்ந்து சொல்லும்படி தேவன் நம்மை அழைக்கிறார். விசுவாசம் என்பது கஷ்டங்கள் இல்லை என்று பாசாங்கு செய்வது அல்ல. விசுவாசம் என்பது அந்தக் கஷ்டங்கள் இருந்தபோதிலும் தேவன் உண்மையுள்ளவராகவே இருக்கிறார் என்று அறிக்கையிடுவதே.

ஆராதனையின்போது, நீண்டகால ஏமாற்றத்தை அனுபவித்த நபர்களிடம், குறிப்பாக உடல் சுகத்திற்காக விசுவாசித்துக்கொண்டிருந்தவர்களிடம் பாஸ்டர் டிஸ்டேல் நேரடியாகப் பேசினார். ஏமாற்றம் தேவனுடைய சுபாவத்தை மறுவரையறை செய்ய அனுமதிப்பதற்குப் பதிலாக, தங்கள் பார்வையையோ அல்லது தங்கள் அறிக்கையையோ ஒப்புக்கொடுக்க மறுக்கும்படி அவர் அவர்களை உற்சாகப்படுத்தினார். அவருடைய புத்திமதி எளிமையானது ஆனால் வல்லமையானது: "உங்கள் பார்வையை இழக்காதீர்கள்... உங்கள் விசுவாசம் மௌனமாக்கப்பட விடாதீர்கள்."

இங்குதான் பல விசுவாசிகள் தங்கள் வாழ்க்கையின் மிகப்பெரிய ஆவிக்குரிய போர்களில் ஒன்றை எதிர்கொள்கிறார்கள். அற்புதம் வந்த பிறகு தேவனைத் துதிப்பது ஒப்பீட்டளவில் எளிதானது. இன்னும் காத்திருக்கும்போதும் அவரைத் தொடர்ந்து துதிப்பதே பெரிய சவால். ஜெபங்களுக்கு பதில் கிடைத்த பிறகு வெற்றியை அறிவிப்பது எளிது. சூழ்நிலைகள் மாறாமல் இருக்கும்போது தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களைத் தொடர்ந்து சொல்வதே பெரிய சவால்.

இது மறுப்பு அல்ல.

இது வேதாகம நம்பிக்கை.

நம்முடைய சூழ்நிலைகள் மூலமாக தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையை விளக்கிக்கொள்ளும்படி எதிரி விரும்புகிறான்.

அவருடைய உண்மைத்தன்மையின் மூலமாக நம்முடைய சூழ்நிலைகளை விளக்கிக்கொள்ளும்படி தேவன் நம்மை அழைக்கிறார்.

பதிலளிக்கப்படாத கேள்விகளைச் சுமந்துகொண்டு நாம் ஆராதிக்கும் ஒவ்வொரு முறையும், தேவன் இன்னும் மேன்மைக்குரியவர் என்று நாம் அறிவிக்கிறோம்.

இன்னொரு ஏமாற்றத்திற்குப் பிறகு நாம் ஜெபிக்கும் ஒவ்வொரு முறையும், அவருடைய வாக்குத்தத்தங்கள் இன்னும் உண்மையானவை என்று நாம் அறிவிக்கிறோம்.

நம் பிள்ளைகள், நம் திருமணம், நம் சபை, அல்லது நம் எதிர்காலத்தின் மேல் நம்பிக்கையை நாம் பேசும் ஒவ்வொரு முறையும், தேவன் நமக்குக் கொடுத்த குரலை ஒப்புக்கொடுக்க நாம் மறுக்கிறோம்.

இதனால்தான் ஆவிக்குரிய போர் பலிபீடத்தில் நடக்கும் வியத்தகு தருணங்களில் மட்டும் நடத்தப்படுவதில்லை. எதிரியின் பொய்களை நாம் திரும்பச் சொல்வோமா அல்லது தேவனுடைய வார்த்தையின் சத்தியத்தை அறிவிப்போமா என்பதை நாம் தேர்ந்தெடுக்கும் ஒவ்வொரு காலையிலும் அது நடத்தப்படுகிறது. எதிரி நம்முடைய எண்ணங்களையும், உணர்வுகளையும், சூழ்நிலைகளையும் தாக்கலாம், ஆனால் கிறிஸ்து நம் வாழ்க்கையின் கர்த்தராக இருக்கும் வரையில், நம் அறிக்கையை நிர்ணயிக்கும் அதிகாரம் அவனுக்கு இல்லை. நம்முடைய குரல் ராஜாவுக்குச் சொந்தமானது, நம்முடைய வார்த்தைகள் அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களுடன் தொடர்ந்து இசைந்திருக்கும்போது, நம் விசுவாசம் இயேசு கிறிஸ்து ஒருவரிலேயே நங்கூரமிடப்பட்டிருக்கிறது என்று பரலோகத்திற்கும் நரகத்திற்கும் நாம் அறிவிக்கிறோம்.

✦ சிந்தித்து எழுதுங்கள்

எதிரி உங்களில் எதை மௌனமாக்க முயற்சித்திருக்கிறான்? உங்கள் ஜெபமா, உங்கள் துதியா, நீங்கள் நேசிக்கும் ஒருவருக்கான உங்கள் நம்பிக்கையா? இந்த வாரம் அதன் மேல் சொல்ல ஒரு விசுவாச அறிக்கையை எழுதுங்கள்.

பகுதி 03

ஒவ்வொரு விசுவாசியும் ஊழியம் செய்ய அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்

03

ஊழியம் பாஸ்டர்களுக்கோ, மூப்பர்களுக்கோ, அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஊழியர்களுக்கோ மட்டும் ஒதுக்கப்பட்டதல்ல என்று பாஸ்டர் டிஸ்டேல் சபைக்கு நினைவூட்டியபோது, அது ஆராதனையின் மிக அழகான தருணங்களில் ஒன்றாக இருந்தது. அதற்குப் பதிலாக, ஒவ்வொரு ஆவியால் நிரப்பப்பட்ட விசுவாசியும் மற்றவர்களுக்கு ஊழியம் செய்யும் சிலாக்கியத்தை ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ளும்படி அவர் அனைவரையும் சவால் செய்தார். "மக்களுக்காக ஜெபிக்கும் சுதந்திரத்தை நீங்கள் உணர வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். உங்களுக்கு உரிமம் தேவையில்லை, சந்திப்பு தேவையில்லை, பதவி தேவையில்லை. உங்களை நிரப்பிய தேவனுடைய ஆவியானவர்... உங்களைச் சுற்றியுள்ள மக்களுக்காக ஜெபிக்கும் ஆவிக்குரிய அதிகாரத்தை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறார்" என்று அவர் சபையை உற்சாகப்படுத்தினார்.

அந்த வார்த்தைகள் புதிய ஏற்பாட்டின் மிக முக்கியமான உண்மைகளில் ஒன்றைப் பிடிக்கின்றன: ஊழியம் கிறிஸ்துவின் முழு சரீரத்திற்கும் சொந்தமானது. பரிசுத்த ஆவியானவர் பிரசங்கபீடத்திற்குப் பின்னால் நிற்பவர்கள் மூலமாக மட்டும் செயல்பட வேண்டும் என்று ஒருபோதும் நோக்கமாகக் கொள்ளப்படவில்லை. கிடைக்கக்கூடியவராக இருக்க விரும்பும் ஒவ்வொரு விசுவாசி மூலமாகவும் அவர் செயல்பட விரும்புகிறார்.

பல கிறிஸ்தவர்கள் அறியாமலேயே, சபைக்குள் நடக்கும் எல்லா ஆவிக்குரிய ஊழியத்திற்கும் பாஸ்டரே பொறுப்பானவர் என்ற எண்ணத்தை வளர்த்துக்கொள்கிறார்கள். யாராவது வேதனைப்படுகிறார்கள் என்றால், பாஸ்டர் அவர்களுக்காக ஜெபிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள். யாருக்காவது உற்சாகம் தேவைப்பட்டால், ஒரு ஊழியர் கவனிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள். தேவன் நிச்சயமாக பாஸ்டர்களைத் தமது மக்களை மேய்க்க அழைத்திருந்தாலும், சபையின் ஆரோக்கியம் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் சரீரத்தின் ஒரு பாகமாக செயல்படுவதைப் பொறுத்திருக்கிறது என்று வேதாகமம் தொடர்ந்து கற்பிக்கிறது. சபையின் ஊழியம் ஒரே ஒரு நபரிலிருந்து பாய வடிவமைக்கப்படவில்லை; பரிசுத்த ஆவியானவரால் நிரப்பப்பட்ட விசுவாசிகளின் முழு சமூகத்தின் மூலமாக பாய வடிவமைக்கப்பட்டது.

அப்போஸ்தலன் பவுல் இதை அழகாக விளக்குகிறார், "ஆனாலும் பயன்படுத்துகிறதற்காக அவனவனுக்கு ஆவியின் வெளிப்பாடு அருளப்படும்" (1 கொரிந்தியர் 12:7). ஆவிக்குரிய வரங்கள் ஆவிக்குரிய பிரபலங்களை உருவாக்குவதற்காக பகிர்ந்தளிக்கப்படவில்லை, மாறாக கிறிஸ்துவின் முழு சரீரத்தையும் பலப்படுத்துவதற்காகவே. ஒவ்வொரு விசுவாசியும் மற்றொருவரை ஆசீர்வதிக்கக்கூடிய ஏதோ ஒன்றைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். சிலருக்கு உற்சாகப்படுத்தும் வரம் உண்டு. மற்றவர்களுக்கு ஞானம், இரக்கம், தாராள மனது, விருந்தோம்பல், போதனை, விசுவாசம், அல்லது பரிந்துபேசுதல் ஆகியவை உண்டு. ஒருவரும் எல்லாவற்றையும் வைத்திருக்காதபடி, ஒவ்வொரு விசுவாசியும் ஒருவரையொருவர் சார்ந்திருக்கக் கற்றுக்கொள்ளும்படி, தேவன் வேண்டுமென்றே தமது வரங்களை சபை முழுவதும் பகிர்ந்தளிக்கிறார். இது தனித்தன்மைக்குப் பதிலாக ஒற்றுமையை உருவாக்குகிறது, மேலும் ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் நிறைவேற்ற ஒரு மதிப்புமிக்க பங்கு இருக்கிறது என்பதை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

பவுல் சபையை மனித சரீரத்துடன் ஒப்பிட்டு இந்த சிந்தனையைத் தொடர்கிறார். "கண் கையை நோக்கி: நீ எனக்கு வேண்டியதில்லையென்று சொல்ல" முடியாது (1 கொரிந்தியர் 12:21). சரீரத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் முழுவதின் ஆரோக்கியத்திற்கு பங்களிக்கும் ஒரு தனித்துவமான செயல்பாடு உண்டு. கண் பார்வையைத் தருகிறது, ஆனால் அதனால் எதையும் எடுக்க முடியாது. கை ஊழியம் செய்யமுடியும், ஆனால் அதனால் நடக்க முடியாது. அதேபோல், வளர்ந்துவரும் ஒரு சபைக்குள் உள்ள ஒவ்வொரு தேவையையும் எந்த ஒரு பாஸ்டராலும், போதகராலும், ஊழியத் தலைவராலும் தனிப்பட்ட முறையில் சந்திக்க முடியாது. ஊழியத்தின் முழுச் சுமையையும் ஒரே நபர் சுமக்க வேண்டும் என்று தேவன் ஒருபோதும் நோக்கமாகக் கொள்ளவில்லை. மாறாக, பரிசுத்த ஆவியானவரின் தலைமையின் கீழ் ஒன்றாக ஊழியம் செய்யும் பல விசுவாசிகள் மூலமாக அவருடைய அன்பும், உற்சாகமும், ஆறுதலும், பெலனும் பாயும்படி அவர் தமது சபையை வடிவமைத்தார்.

ஆராதனையின்போது பாஸ்டர் டிஸ்டேல் ஊக்குவித்தது இதுவே. சபைத் தலைவர்கள் மட்டும் ஜெபிக்கும்போது அனைவரும் தங்கள் இருக்கைகளில் இருக்கும்படி கேட்பதற்குப் பதிலாக, ஆலயத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து, சுமைகளைச் சுமப்பவர்களை அறிந்துகொண்டு, அவர்களுடன் ஜெபிக்கத் தொடங்கும்படி அவர் விசுவாசிகளை அழைத்தார். நம் அருகில் அமர்ந்திருக்கும் மக்களின் போராட்டங்கள் பாஸ்டர்களுக்குத் தெரியும் முன்பே நண்பர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்று அவர் விளக்கினார். சில நேரங்களில் அவர்களை உற்சாகப்படுத்த தேவன் தேர்ந்தெடுத்திருக்கும் நபர் மேடையில் நிற்பவர் அல்ல, ஆனால் சில இருக்கைகள் தள்ளி அமர்ந்திருக்கும் உண்மையுள்ள சகோதரனோ சகோதரியோ ஆவார். ஒவ்வொரு விசுவாசியும் தேவன் தமது கிருபையை ஊழியம் செய்யும் ஒரு பாத்திரமாக மாறும் சரீர ஊழியத்தின் வேதாகம மாதிரியை இது பிரதிபலிக்கிறது.

இயேசு தாமே தமது பூமிக்குரிய ஊழியம் முழுவதும் இந்த உண்மையை நிரூபித்தார். ஆயிரக்கணக்கானோர் அவரைப் பின்பற்றினாலும், அவர் வேண்டுமென்றே சாதாரண ஆண்களிலும் பெண்களிலும் முதலீடு செய்தார், தம்முடைய ஆரோகணத்திற்குப் பிறகு தமது வேலையைத் தொடர அவர்களைத் தயார்படுத்தினார். எழுபது சீஷர்களை அனுப்புவதற்கு முன், அவருடைய நாமத்தில் ஊழியம் செய்யும் அதிகாரத்தை அவர் அவர்களுக்குக் கொடுத்தார் (லூக்கா 10:1). பின்னர், பெந்தேகொஸ்தே நாளில் பரிசுத்த ஆவியானவர் வந்தபின், சபை அப்போஸ்தலர்களை மட்டும் தங்கியிருக்கவில்லை. சாதாரண விசுவாசிகள் சுவிசேஷத்தை வீடுகளுக்குள்ளும், நகரங்களுக்குள்ளும், சமூகங்களுக்குள்ளும் கொண்டு சென்றதால் ஊழியம் வேகமாகப் பரவியது. இயேசுவைப் பின்பற்றுவது என்பது மற்றவர்களுக்கு ஊழியம் செய்வதையும் குறிக்கும் என்று ஒவ்வொரு விசுவாசியும் புரிந்துகொண்ட ஒரு சபையை அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகம் காண்பிக்கிறது.

இந்த புரிதல் நாம் ஒவ்வொரு ஆராதனைக் கூட்டத்தையும் அணுகும் விதத்தை மாற்றுகிறது. "இன்று நான் என்ன பெறப்போகிறேன்?" என்று நம்மைக் கேட்பதற்குப் பதிலாக, "கர்த்தாவே, இன்று நான் யாரை உற்சாகப்படுத்தலாம்? யாருக்கு என்னுடன் ஜெபிக்க ஒருவர் தேவை? யாருக்கு நம்பிக்கை தேவை? தாங்கள் தனியாக இல்லை என்று யார் அறிய வேண்டும்?" என்று நாம் கேட்கத் தொடங்குகிறோம். இந்த மனநிலையுடன் நாம் வரும்போது, சபை நாம்

கலந்துகொள்ளும் ஒரு நிகழ்வாக இருந்து, ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் தேவனுடைய வேலையில் தீவிரமாகப் பங்கேற்கும் ஒரு குடும்பமாக மாற்றப்படுகிறது.

நிச்சயமாக, ஊழியம் செய்யும் இந்த சுதந்திரம் வேதாகம ஞானத்திலிருந்தோ ஆவிக்குரிய பொறுப்புணர்விலிருந்தோ ஒருபோதும் பிரிக்கப்படுவதில்லை. அனைவருக்கும் ஒருவருக்கொருவர் ஜெபிக்கும் சுதந்திரம் இருந்தாலும், எல்லாம் ஆரோக்கியமானதாகவும், வேதாகமப்படியானதாகவும், ஆவிக்குரிய தலைமைக்குக் கீழ்ப்படிந்ததாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று பாஸ்டர் டிஸ்டேல் ஞானமாக சபைக்கு நினைவூட்டினார். பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒருபோதும் குழப்பத்தையோ, ஒழுங்கீனத்தையோ உருவாக்குவதில்லை. அவருடைய ஊழியம் எப்போதும் கிறிஸ்துவின் சுபாவத்தை பிரதிபலிக்கிறது, சபையைக் கட்டியெழுப்புகிறது, தேவனுடைய வார்த்தையுடன் இசைவாக செயல்படுகிறது. ஆவியில் உள்ள சுதந்திரம் ஒழுங்கின்மை அல்ல; அது தெய்வீக தலைமையின் இருப்பே.

அப்போஸ்தலன் பவுல் எபேசியர் 4:11-12ல் இந்த சமநிலையை உறுதிப்படுத்துகிறார், அங்கு கிறிஸ்து பாஸ்டர்களையும் போதகர்களையும் "பரிசுத்தவான்களை உத்தமப்படுத்துதற்கும், ஊழியத்தின் வேலைக்கும்" கொடுத்தார் என்று அவர் விளக்குகிறார். சபைத் தலைவர்களின் முதன்மையான பொறுப்பு எல்லா ஊழியத்தையும் தாங்களே செய்வது அல்ல, மாறாக தேவனுடைய மக்களை பயனுள்ள முறையில் ஊழியம் செய்யத் தயார்படுத்துவதே என்பதை இந்த வசனம் வெளிப்படுத்துகிறது. ஆரோக்கியமான தலைமை மற்றவர்களை ஊழியம் செய்யத் தயார்படுத்துவதன் மூலம் ஊழியத்தை பெருக்குகிறது. ஒரு முதிர்ந்த சபை பாஸ்டர் தனியாக எவ்வளவு சாதிக்கிறார் என்பதால் அளவிடப்படுவதில்லை, மாறாக எத்தனை விசுவாசிகள் ஒருவருக்கொருவர் ஊழியம் செய்யும் தங்கள் அழைப்பைக் கண்டறிந்திருக்கிறார்கள் என்பதால் அளவிடப்படுகிறது.

பல விசுவாசிகள் ஊழியம் செய்வதைத் தடுக்கும் மிகப்பெரிய தடையாக இருப்பது, தாங்கள் தகுதியற்றவர்கள் என்ற உணர்வே. தாங்கள் மௌனமாக இருக்க வேண்டும் என்று நம்பி, எதிரி மக்களுக்கு அவர்களுடைய தோல்விகளையும், பலவீனங்களையும், குறைபாடுகளையும் தொடர்ந்து நினைவூட்டுகிறான். ஆனாலும், தேவன் மக்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு முன் ஒருபோதும் பரிபூரணமான மக்களுக்காகக் காத்திருந்ததில்லை என்று பாஸ்டர் டிஸ்டேல் சபைக்கு நினைவூட்டினார். இயேசு கிறிஸ்து மட்டுமே இந்த பூமியில் நடந்த ஒரே பரிபூரண மனிதர், ஆனாலும் வேதாகமம் முழுவதிலும் தமது பரிபூரண வல்லமையை வெளிப்படுத்த குறைபாடுள்ள ஆண்களையும் பெண்களையும் அவர் தொடர்ந்து தேர்ந்தெடுத்தார். ஊழியத்தில் நம்முடைய பயனுள்ள தன்மை ஒருபோதும் நம்முடைய பரிபூரணத்தன்மையைச் சார்ந்திருக்கவில்லை; அது பரிசுத்த ஆவியானவருக்குக் கிடைக்கக்கூடியவர்களாய் இருக்கும் நம்முடைய விருப்பத்தைச் சார்ந்திருக்கிறது.

ஒவ்வொரு விசுவாசியும் இந்த அழைப்பை ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, அழகான ஒன்று நடக்கத் தொடங்குகிறது. சபை மக்கள் ஊழியம் பெறுவதற்கு வரும் ஒரு இடத்தை விட அதிகமாக மாறுகிறது; அது கிறிஸ்துவின் ஊழியத்தில் அனைவரும் பங்கேற்கும் ஒரு சமூகமாக மாறுகிறது. உற்சாகம் இயல்பாகப் பாய்கிறது, சுமைகள் பகிரப்படுகின்றன,

ஜெபங்கள் தனிப்பட்டதாக மாறுகின்றன, யாரும் தனியாக வாழ்க்கையின் போர்களை சண்டையிட வேண்டியதில்லை. இதுவே புதிய ஏற்பாடு சபையின் சித்திரம், மேலும் இதுவே நமது ஆராதனையின்போது நாம் கண்ட காரியம். ஆலயம் முழுவதும் விசுவாசிகள் ஒன்றாக ஜெபித்தபோது, பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒரே ஒரு குரல் மூலம் மட்டும் ஊழியம் செய்வதில்லை என்பது நமக்கு நினைவூட்டப்பட்டது. அவர் தமக்குத் தங்களை வெறுமனே கிடைக்கக்கூடியவர்களாக்கும் சாதாரண விசுவாசிகள் மூலமாக, தமது முழு சரீரத்தின் ஊடாகவும் ஊழியம் செய்கிறார், தமது மக்களுக்கு பெலனையும், நம்பிக்கையையும், சுகத்தையும், உற்சாகத்தையும் கொண்டுவருகிறார்.

✦ சிந்தித்து எழுதுங்கள்

மற்றொருவருக்கு ஊழியம் செய்யத் தகுதியானவர் என்று நம்புவதிலிருந்து உங்களைத் தடுத்தது என்ன? உற்சாகப்படுத்தவோ, அவருக்காக ஜெபிக்கவோ தேவன் உங்களை அழைக்கிறார் என்று நீங்கள் உணரும் ஒரு நபர் யார்?

பகுதி 04

ஆராதனை ஆவிக்குரிய போரில் நமது மிகப்பெரிய ஆயுதங்களில் ஒன்று

04

ஆராதனை தொடர்ந்தபோது, குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று நடந்தது. நிகழ்ச்சி நிரலின் அடுத்த பகுதிக்குச் செல்ல அவசரம் இல்லை. அதற்குப் பதிலாக, மக்கள் ஜெபித்தும், அழுதும், ஒருவரையொருவர் உற்சாகப்படுத்தியும், தேவனுடைய சமூகத்தைத் தேடியும் இருந்ததால், ஆலயம் முழுவதும் ஆராதனை தொடர்ந்து எழுந்தது. வெளியிலிருந்து பார்ப்பவருக்கு, எதுவும் நடக்காதது போல் தோன்றியிருக்கலாம். ஆனாலும் வேதாகம பார்வையில், அந்த நாளின் மிகப்பெரிய ஆவிக்குரிய போர்களில் ஒன்று நடந்துகொண்டிருந்தது. ஏனெனில் ஆராதனை என்பது இசையை விட மிக அதிகமானது. ஆராதனை தேவனுடைய மேன்மையின் அறிக்கை, தேவனுடைய மக்கள் கஷ்டத்தின் நடுவே அவரை மேன்மைப்படுத்த தேர்ந்தெடுக்கும் ஒவ்வொரு முறையும், உண்மையில் யார் ஆளுகிறார் என்பதைப் பற்றி பரலோகத்திற்கும் நரகத்திற்கும் ஒரு வல்லமையான அறிக்கையை அவர்கள் செய்கிறார்கள்.

ஆராதனையைப் பற்றிய மிகப்பெரிய தவறான புரிதல்களில் ஒன்று, அது முதன்மையாக நமது நன்மைக்காக இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை. ஆராதனை நிச்சயமாக நமது விசுவாசத்தை பலப்படுத்தி, நமது ஆவியை புத்துணர்ச்சி செய்தாலும், அது அதன் முதன்மையான நோக்கம் அல்ல. ஆராதனை முதன்முதலிலும் முக்கியமாகவும் தேவனை நோக்கியது. நாம் என்ன அனுபவித்தாலும் பொருட்படுத்தாமல், அது அவருடைய மகத்துவத்தையும், அவருடைய பரிசுத்தத்தையும், அவருடைய உண்மைத்தன்மையையும், அவருடைய அதிகாரத்தையும் ஒப்புக்கொள்கிறது. வேறுவிதமாகச் சொன்னால், ஆராதனை ஒப்புக்கொடுக்கும் ஒரு செயல். அது நமது கவனத்தை நமது பிரச்சனைகளிலிருந்து விலக்கி, நாம் எதிர்கொள்ளும் ஒவ்வொரு பிரச்சனையையும் விட மேலானவரின் மேல் மீண்டும் வைக்கிறது.

வேதாகமம் முழுவதிலும், ஆராதனை தொடர்ந்து வெற்றிக்கு முன்பே தோன்றுகிறது. தேவன் தங்கள் ஜெபங்களுக்கு பதிலளித்த பிறகே மக்கள் ஆராதிக்கிறார்கள் என்று நாம் அடிக்கடி நினைக்கிறோம், ஆனால் தேவனுடைய மக்கள் தங்கள் வெற்றியைக் காண்பதற்கு முன்பே ஆராதிப்பதை வேதாகமம் திரும்பத் திரும்பக் காண்பிக்கிறது. அவர்களுடைய துதி வெற்றியின் விளைவு அல்ல; அது வெற்றி தேவனுக்குச் சொந்தமானது என்ற விசுவாசத்தின் வெளிப்பாடு.

மிகத் தெளிவான உதாரணங்களில் ஒன்று ராஜா யோசபாத்தின் வாழ்க்கையில் காணப்படுகிறது. யூதா ஒரு பெரும் எதிரியால் சூழப்பட்டிருந்தபோது, மக்கள் இயல்பாகவே போருக்குத் தயாராகும்படி எதிர்பார்த்தனர். அதற்குப் பதிலாக, தேவன் அவர்களுக்கு கிட்டத்தட்ட நியாயமற்றது போல் தோன்றிய அறிவுறுத்தல்களைக் கொடுத்தார். சேனையின் முன்னால் வலிமையான வீரர்களை நிறுத்துவதற்குப் பதிலாக, ஆராதனை செய்பவர்களை முதலில் அனுப்பும்படி அவர் அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தினார்.

> "...கர்த்தரைத் துதியுங்கள், அவருடைய கிருபை என்றென்றைக்கும் உள்ளது என்று அவர்கள் பாடவும் துதிக்கவும் தொடங்கினபோது, கர்த்தர் அம்மோன்

> புத்திரருக்கும் மோவாபுக்கும் சேயீர் மலைத்தேசத்தாருக்கும் விரோதமாக இருந்தவர்களுக்கு எதிராகப் பதிவிருந்தவர்களை வரவழைத்தார்...”
>
> **2 நாளாகமம் 20:21-22 (OV)**

நேரத்தைக் கவனியுங்கள். அவர்கள் துதிப்பதற்கு முன் போர் முடியவில்லை. அவர்கள் துதித்தபோது போர் மாறத் தொடங்கியது. அவர்களுடைய ஆராதனை செயலற்றதாக இருக்கவில்லை. "நமது நம்பிக்கை நமது இராணுவ வலிமையில் இல்லை, நமக்காகப் போராடும் கர்த்தரில் இருக்கிறது" என்று அறிவிக்கும் ஒரு விசுவாசச் செயலாக அது மாறியது.

பவுலும் சீலாவும் அடிக்கப்பட்டு, சங்கிலியால் கட்டப்பட்டு, சிறையில் அடைக்கப்பட்டதைக் கண்டறிந்தபோது அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் 16ல் இதே உண்மை காணப்படுகிறது. மனித பார்வையில், முறையிடவோ, தேவனை கேள்வி கேட்கவோ, நம்பிக்கையை இழக்கவோ அவர்களுக்கு எல்லா காரணமும் இருந்தது. அதற்குப் பதிலாக, நடுஇரவில் அவர்கள் ஜெபித்து தேவனைத் துதித்துப் பாடினார்கள் என்று வேதாகமம் நமக்குச் சொல்கிறது. அவர்கள் சௌகரியமாக இருந்ததால் ஆராதிக்கவில்லை. அவர்களுடைய சூழ்நிலைகள் மாறியிருந்தாலும், தேவனுடைய சுபாவம் மாறவில்லை என்று அவர்கள் அறிந்திருந்ததால் ஆராதித்தார்கள்.

> “நடுஜாமத்திலே பவுலும் சீலாவும் ஜெபம்பண்ணி, தேவனைத் துதித்துப் பாடினார்கள்... உடனே பூமி மிகவும் அதிரும்படியான பூமியதிர்ச்சி உண்டாயிற்று...”
>
> **அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் 16:25-26 (OV)**

ஆராதனையில் மந்திர வல்லமை இருப்பதால் சிறைக் கதவுகள் திறக்கவில்லை. துன்பம் தங்கள் துதியை மௌனமாக்க அனுமதிக்க மறுத்த இரண்டு விசுவாசிகளின் விசுவாசத்திற்கு தேவன் பதிலளித்ததால் அவை திறக்கப்பட்டன. ரோம் அவர்களுடைய கைகளைச் சங்கிலியால் கட்டலாம், ஆனால் அவர்களுடைய ஆவிகளைக் கட்ட முடியாது என்று அவர்களுடைய ஆராதனை பிரகடனம் செய்தது.

ஆராதனை முழுவதும் பாஸ்டர் டிஸ்டேல் வலியுறுத்திய ஒன்றை புரிந்துகொள்ள இது நமக்கு உதவுகிறது. தங்கள் குரலை இழக்க வேண்டாம் என்று அவர் மீண்டும் மீண்டும் சபையை ஊக்குவித்தார். ஆராதனை தொடர்ந்து கிறிஸ்துவின் வெற்றியை அறிவிப்பதால் எதிரி ஆராதனையை மௌனமாக்க விரும்புகிறான் என்று அவர் அனைவருக்கும் நினைவூட்டினார். ஆராதனையின் முடிவை நெருங்கும்போது, தேவன் இன்னும் செய்யாதவற்றின் மேல் மட்டும் கவனம் செலுத்துவதை நிறுத்திவிட்டு, அவருடைய நன்மையை நினைவுகூர்ந்து, அவருடைய ஆசீர்வாதங்களை தங்கள் குடும்பங்களின் மேல் சொல்வதன் மூலம் தங்கள் பாடலை மீட்டெடுக்கும்படி அவர் சபையை சவால் செய்தார். அந்த வாக்கியம் வேதாகம ஆராதனையின் இதயத்தைப் பிடிக்கிறது. துதி பரிபூரணமான

சூழ்நிலைகளில் வேரூன்றியிருக்கவில்லை; அது தேவனுடைய மாறாத சுபாவத்தில் வேரூன்றியிருக்கிறது.

இது சாத்தானின் மிகப்பெரிய விரக்திகளில் ஒன்று. அவனால் அழுத்தத்தை உண்டாக்க முடியும், ஆனால் நமது பதிலை நிர்ணயிக்க முடியாது. அவனால் சோதனையைக் கொண்டுவர முடியும், ஆனால் நமது ஆராதனையை கட்டாயப்படுத்த முடியாது. அவனால் பொய்களை மெதுவாகச் சொல்ல முடியும், ஆனால் தேவனுடைய வார்த்தையின் சத்தியத்தை நீக்க முடியாது. பதிலளிக்கப்படாத ஜெபங்களைச் சுமந்துகொண்டு ஒரு விசுவாசி தங்கள் கைகளை உயர்த்தும் ஒவ்வொரு முறையும், ஒரு அற்புதத்திற்காகக் காத்திருக்கும்போது ஒரு குடும்பம் ஆராதிக்கும் ஒவ்வொரு முறையும், நிச்சயமற்ற காலங்களின் ஊடாக ஒரு சபை பாடும் ஒவ்வொரு முறையும், இயேசு இன்னும் கர்த்தராக இருக்கிறார் என்று இருள் ராஜ்யத்திற்கு நினைவூட்டப்படுகிறது.

ஒருவேளை இது ஏன் வேதாகமம் துதிக்கு இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது என்பதை விளக்குகிறது. தாவீது இசையை ரசித்ததால் மட்டும் பாடல்களை எழுதவில்லை. பல சங்கீதங்கள் அவர் தன் உயிருக்காக ஓடிக்கொண்டிருந்தபோதும், குகைகளில் ஒளிந்திருந்தபோதும், துரோகத்தை எதிர்கொண்டபோதும், ஆழமான இழப்பினால் துக்கப்பட்டபோதும் எழுதப்பட்டன. ஆனாலும் திரும்பத் திரும்ப, தமது சூழ்நிலைகளுக்கு மேலாக தேவனை மேன்மைப்படுத்த அவர் வேண்டுமென்றே தீர்மானித்தார்.

> “எக்காலத்திலும் கர்த்தரை ஸ்தோத்திரிப்பேன்; அவர் துதி எப்பொழுதும் என் வாயிலிருக்கும்.”
>
> **சங்கீதம் 34:1 (OV)**

"நான் செய்வேன்" என்று தாவீது சொல்வதைக் கவனியுங்கள். ஆராதனை ஒரு உணர்வாக மாறுவதற்கு முன் ஒரு தீர்மானமாக ஆரம்பிக்கிறது. ஒவ்வொரு சூழ்நிலையும் மேம்படும் வரை நாம் ஆராதிக்க காத்திருந்தால், நாம் ஒருபோதும் ஆராதிக்காமலே போகக்கூடும். துதி வெற்றியின் வெகுமதி அல்ல என்றும், மாறாக தேவன் நம்மைப் போருக்குப் பலப்படுத்தும் பாதையாக அது பெரும்பாலும் இருக்கிறது என்றும் முதிர்ந்த விசுவாசிகள் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

இன்னொரு அழகான உதாரணம் சங்கீதம் 149ல் காணப்படுகிறது.

> “தேவனுடைய உயர்வான துதிகள் அவர்கள் வாயிலும், இருபுறமும் கருக்குள்ள பட்டயம் அவர்கள் கையிலும் இருப்பதாக.”
>
> **சங்கீதம் 149:6 (OV)**

சங்கீதக்காரர் வேண்டுமென்றே துதியையும் ஆவிக்குரிய போரையும் ஒன்றாக இணைக்கிறார். இது பாடுவது தானாகவே சாத்தானை தோற்கடிக்கிறது என்று அர்த்தம்

அல்ல, மாறாக ஆராதனையால் நிரப்பப்பட்ட ஒரு இருதயம் தேவனுடைய சத்தியத்துடன் உறுதியாக இசைந்திருக்கிறது என்று அர்த்தம். ஆராதனை நமது பார்வையைப் புதுப்பிக்கிறது. தேவன் யார், நாம் யார், நமது நம்பிக்கை எங்கே காணப்படுகிறது என்பதை அது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. வேதாகம வாக்குத்தத்தங்களை வைத்து பயத்தின் பொய்களை மாற்றி அவற்றை மௌனமாக்குகிறது.

இதனால்தான் நமது ஆராதனையில் இது இவ்வளவு மையமான இடத்தை வகித்தது. அது பொழுதுபோக்கிற்காகவோ, வெறுமனே நேரத்தை நிரப்புவதற்காகவோ ஒருபோதும் நோக்கமாகக் கொள்ளப்படவில்லை. மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஜெபித்தும், சுகத்தைத் தேடியும், குடும்பங்களுக்காக பரிந்துபேசியும், தங்கள் வாழ்க்கையின் மேல் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை அறிவித்தும் இருந்தபோது, அது விசுவாசத்தின் மொழியாக மாறியது. பாடல்கள் இருதயங்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வேலைக்கு ஏற்புடையதாக மாறும் ஒரு சூழலை உருவாக்கின, மக்கள் கிறிஸ்துவின் மேல் தங்கள் கண்களை நிலைநிறுத்திக்கொண்டே பயத்தையும், உற்சாகமின்மையையும், கவலையையும் ஒப்புக்கொடுக்க அனுமதித்தது.

விசுவாசிகளாகிய நாம், ஆராதனை ஞாயிற்றுக்கிழமை காலைகளுக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை என்று கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆவிக்குரிய போர் பெரும்பாலும் திங்கள்கிழமை வேலைக்குச் செல்வதற்கு முன்பும், செவ்வாய்க்கிழமை நம் பிள்ளைகளை வளர்க்கும்போதும், புதன்கிழமை எதிர்பாராத ஏமாற்றங்களின்போதும், அல்லது வெள்ளிக்கிழமை சோர்வு தட்டும்போதும் ஆரம்பிக்கிறது. அந்த சாதாரண தருணங்களில், ஆராதனை தேவன் இன்னும் மேன்மைக்குரியவர் என்ற ஒரு அறிக்கையாக மாறுகிறது. நமது சூழ்நிலைகள் மாறியிருந்தாலும், அவருடைய உண்மைத்தன்மை மாறவில்லை என்பதை அது நமது இருதயங்களுக்கு நினைவூட்டுகிறது.

நாம் ஆராதிக்கும்போது, தேவனை நெருங்கி வரும்படி நம்ப வைக்க முயற்சிக்கவில்லை. இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாக, "நான் உன்னைவிட்டு விலகுவதும் இல்லை, உன்னைக் கைவிடுவதும் இல்லை" (எபிரெயர் 13:5) என்று அவர் ஏற்கனவே வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கிறார். அதற்குப் பதிலாக, ஆராதனை அவருடைய சமூகத்தைப் பற்றிய நமது விழிப்புணர்வை எழுப்புகிறது. அது நமது போராட்டங்களுக்கு மேலாக நமது கண்களை உயர்த்தி, உலகத்தை ஏற்கனவே வென்ற ஒருவரின் மேல் நமது நம்பிக்கையை மீட்டெடுக்கிறது. இதனால்தான் சபை எப்போதும் ஒரு ஆராதிக்கும் சபையாக இருந்திருக்கிறது. நாம் பிரசங்கிப்பதற்கு முன், நாம் திட்டமிடுவதற்கு முன், நாம் ஊழியம் செய்வதற்கு முன், நாம் ஆராதிக்கிறோம். ஆவிக்குரிய போர் தீவிரமடையும்போது, நமது ஆராதனை குறையாது. அது இன்னும் வலிமையாகிறது, ஏனெனில் ஒவ்வொரு போரின் நடுவிலும் நமது மிகப்பெரிய அறிக்கை இன்னும் அதே தான்:

இயேசு கிறிஸ்து எல்லா மகிமைக்கும், எல்லா கனத்திற்கும், எல்லா துதிக்கும் தகுதியானவர்.

✦ சிந்தித்து எழுதுங்கள்

இப்போது உங்கள் சூழ்நிலைகள் ஆராதிப்பதை கடினமாக்குவது எங்கே? பதிலைக் காண்பதற்கு முன்பே நீங்கள் ஜெபிக்கக்கூடிய ஒரு துதியின் ஜெபத்தை எழுதுங்கள்.

பகுதி 05

அது பரிசுத்த ஆவியானவரின் செயல் என்று நாம் எப்படி அறிவோம்?

05

நாம் அனுபவித்ததைப் போன்ற ஒரு ஆராதனைக்குப் பிறகு ஒரு விசுவாசி கேட்கக்கூடிய மிக முக்கியமான கேள்விகளில் ஒன்று, "நடந்தது உண்மையிலேயே பரிசுத்த ஆவியானவரின் செயல் என்று நாம் எப்படி அறிவோம்?" என்பதே. இது ஐயப்பாட்டுடன் கூடிய கேள்வி அல்ல; இது வேதாகமக் கேள்வி. ஒவ்வொரு ஆவிக்குரிய அனுபவத்தையும் பகுத்தறிவின்றி குருடாக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வேதாகமம் ஒருபோதும் நம்மைக் கேட்பதில்லை. அதே நேரத்தில், தேவனுடைய உண்மையான செயலை, அது நமக்கு அசௌகரியத்தை உண்டாக்குகிறது அல்லது நமது எதிர்பார்ப்புகளுக்கு பொருந்தவில்லை என்ற ஒரே காரணத்திற்காக மறுக்க வேண்டாம் என்றும் அது நமக்கு எச்சரிக்கிறது. கிறிஸ்தவ வாழ்க்கைக்கு விசுவாசமும் பகுத்தறிவும் இரண்டும் தேவை. தேவன் செய்ய விரும்பும் எல்லாவற்றிற்கும் நாம் திறந்த மனதுடன் இருக்கும் அதேவேளையில், ஒவ்வொரு அனுபவத்தையும் அவருடைய வார்த்தையின் சத்தியத்திற்கு எதிராக கவனமாக அளந்து பார்க்க வேண்டும்.

அப்போஸ்தலன் யோவான் எழுதுகிறார்,

> “பிரியமானவர்களே, சகல ஆவிகளையும் நம்பாமல், அந்த ஆவிகள் தேவனால் உண்டாயிருக்கிறவைகளோ என்று சோதித்தறியுங்கள்...”
>
> **1 யோவான் 4:1 (OV)**

பகுத்தறிவு ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியின் ஒரு பகுதி என்று யோவானின் அறிவுரை நமக்குக் கற்பிக்கிறது. ஒவ்வொரு உணர்ச்சிவசப்பட்ட அனுபவமும் அவசியம் ஆவிக்குரியதாக இருக்க வேண்டியதில்லை, ஒவ்வொரு ஆவிக்குரிய அனுபவமும் வெறும் உணர்ச்சிவசப்பட்டதாக இல்லை. கேள்வி ஒருபோதும் "மக்கள் உணர்ச்சிவசப்பட்டார்களா?" என்பது அல்ல. மனிதர்கள் தேவனை சந்திக்கும்போது இயல்பாகவே உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். உண்மையான கேள்வி, "அந்த உணர்ச்சியின் மூலம் என்ன, அது என்ன கனியை உண்டாக்கியது?" என்பதே.

வேதாகமம் முழுவதிலும், மக்கள் தேவனுடைய சமூகத்தை சந்தித்தபோதெல்லாம், அவர்கள் வெவ்வேறு விதங்களில் பதிலளித்தனர். சிலர் முகங்குப்புற விழுந்து ஆராதித்தனர். மற்றவர்கள் அழுதனர். சிலர் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் மகிழ்ந்தனர். மற்றவர்கள் மௌன பயபக்தியில் நின்றனர். ஏசாயா தன் சொந்த தகுதியின்மையை உணர்ந்ததால் கூக்குரலிட்டார். பேதுரு இயேசுவின் முன் விழுந்து தன் பாவத்தை அறிக்கையிட்டார். பெந்தேகொஸ்தே நாளில் சீஷர்கள் தாங்கள் ஒருபோதும் கற்காத மொழிகளில் தேவனைத் துதித்தனர். பொதுவான காரணி ஒருபோதும் வெளிப்புற வெளிப்பாடு அல்ல. பொதுவான காரணி என்னவென்றால், ஒவ்வொரு உண்மையான சந்திப்பும் தங்கள் மேல் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்குப் பதிலாக மக்களை தேவனுக்கு நெருக்கமாகக் கொண்டு சென்றது.

இதனால்தான் ஆவிக்குரிய அனுபவங்களை அவற்றின் உற்சாகத்தால் அல்ல, அவற்றின் கனியால் மதிப்பிடும்படி இயேசு நமக்குக் கற்பித்தார்.

> “அவர்களுடைய கனிகளினாலே அவர்களை அறிவீர்கள்.”
> **மத்தேயு 7:16 (OV)**

கனி எப்போதும் உண்மையான கதையைச் சொல்கிறது.

அந்த அனுபவம் மனந்திரும்புதலை உண்டாக்கியதா?

அது விசுவாசத்தை அதிகரித்ததா?

அது இயேசுவின் மேலான நமது அன்பை ஆழப்படுத்தியதா?

அது சரீரத்திற்குள் அதிக ஒற்றுமையை உருவாக்கியதா?

அது மக்களை பரிசுத்தத்தை நோக்கி வழிநடத்தியதா?

அது தனிநபர்களுக்குப் பதிலாக கிறிஸ்துவை மேன்மைப்படுத்தியதா?

அந்தக் கேள்விகளுக்கான பதில் ஆம் என்றால், பரிசுத்த ஆவியானவர் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதற்கான ஆதாரத்தை நாம் காண்கிறோம்.

ஆராதனையின்போது, கவனம் தனிநபர்கள் மேலோ உணர்ச்சிகள் மேலோ அல்ல, இயேசுவின் மேலேயே இருந்தது என்பதற்கான தெளிவான அறிகுறிகள் பல இருந்தன. உணர்ச்சிவசப்பட்ட ஒரு அனுபவத்தை அதற்காகவே தேட மக்கள் ஊக்குவிக்கப்படவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, ஜெபிக்கவும், ஆராதிக்கவும், ஒருவரையொருவர் உற்சாகப்படுத்தவும், சுகத்திற்காக விசுவாசிக்கவும், இயேசுவின் நாமத்தின் அதிகாரத்தில் தங்கள் நம்பிக்கையை வைக்கவும் அவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். ஆராதனை முழுவதும், பாஸ்டர் டிஸ்டேல் தொடர்ந்து மக்களை கிறிஸ்துவை நோக்கி திருப்பினார், அவர்களுடைய நம்பிக்கை மனித திறமையில் அல்ல, தேவனுடைய வல்லமையில் காணப்படுகிறது என்று நினைவூட்டினார்.

எந்தவொரு ஆவிக்குரிய அனுபவத்திற்கும் நாம் பயன்படுத்தக்கூடிய எளிமையான சோதனைகளில் ஒன்று: கவனம் கிறிஸ்துவின் மேலும், அவருடைய சுவிசேஷத்தின் மேலும், அவருடைய வார்த்தையின் மேலும், அவருடைய ராஜ்யத்தின் மேலும் மையமாக இருந்தால், மகிழ்ச்சியடைய நமக்கு வலுவான காரணம் இருக்கிறது. கவனம் தனிநபர்கள் மேலோ, அசாதாரண வெளிப்பாடுகள் மேலோ, அல்லது பரபரப்பான அனுபவங்கள் மேலோ மையமாகிவிட்டால், நாம் எச்சரிக்கையுடன் தொடர வேண்டும்.

ஆராதனையின்போது நடந்த மிக வல்லமையான தருணங்களில் ஒன்று, ஐயப்பாடு ஆராதனையை மாற்றிவிட அனுமதிப்பதன் ஆபத்தை பாஸ்டர் டிஸ்டேல் எடுத்துரைத்தபோது. வெர்னானின் வாழ்க்கையில் தேவன் செய்த அற்புதத்தைப் பற்றி பேசிய பிறகு, சந்தேகத்தால் அல்லது மிதமிஞ்சிய அறிவுஜீவித்தனத்தால் தேவனுடைய செயலைப் புறக்கணிக்கக்கூடியவர்களை அவர் சவால் செய்தார். மதம் எல்லாவற்றையும்

விளக்குவதில் மட்டுமே கவனம் செலுத்துவதால், தேவன் செய்ததைப் பார்த்து வெறுமனே வியப்படையும் திறனை அது இழக்கக்கூடும் என்று அவர் எச்சரித்தார்.

இது ஒவ்வொரு தலைமுறையும் கேட்க வேண்டிய எச்சரிக்கை.

சபையை தொடர்ந்து அச்சுறுத்தும் இரண்டு ஆபத்துகள் உள்ளன.

ஒரு ஆபத்து வேதாகம அடிப்படையில்லாத உணர்ச்சிவாதம்.

மற்றொன்று ஆவிக்குரிய எதிர்பார்ப்பில்லாத அறிவுஜீவித்தனம்.

ஒன்று பகுத்தறிவின்றி எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்கிறது.

மற்றொன்று முழுமையாக விளக்க முடியாத எல்லாவற்றையும் நிராகரிக்கிறது.

இரண்டுமே வேதாகம கிறிஸ்தவத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதில்லை.

சீஷர்கள் தங்களால் விளக்க முடியாத அற்புதங்களை அனுபவித்தார்கள்.

தீர்க்கதரிசிகள் மனித புரிதலுக்கு அப்பாற்பட்ட தரிசனங்களைக் கண்டார்கள்.

ஆரம்பகால சபை தேவனுடைய வல்லமையின் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வெளிப்பாடுகளை அனுபவித்தது.

ஆனாலும் இந்த அனுபவங்கள் எதுவும் அவர்கள் வேதாகமத்தைக் கைவிட காரணமாக இருக்கவில்லை. மாறாக, தேவனுடைய ஒவ்வொரு உண்மையான செயலும் அவருடைய வார்த்தையை உறுதிப்படுத்தி நிறைவேற்றியது.

இந்த சமநிலை பெரோயா விசுவாசிகளில் அழகாக நிரூபிக்கப்படுகிறது.

> “இவைகள் இவ்விதமாயிருக்குமோ என்று அறியும்படி வேதாகமங்களை நாடோறும் ஆராய்ந்துபார்த்து, மிகுந்த ஆவலோடே வசனத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.”
>
> **அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் 17:11 (OV)**

அவர்களுடைய மனநிலையைக் கவனியுங்கள். அவர்கள் திறந்த மனதுடன் இருந்தார்கள். அவர்கள் கற்றுக்கொள்ளக்கூடியவர்களாக இருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் பகுத்தறிவுள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்கள்.

இது ஒவ்வொரு விசுவாசியும் வளர்க்க வேண்டிய மனநிலை. பரிசுத்த ஆவியானவரின் இயக்கத்தை அறிந்துகொள்ள முடியாத அளவிற்கு நாம் ஒருபோதும் சந்தேகத்துடன் இருக்கக்கூடாது. அதே நேரத்தில், எல்லாவற்றையும் வேதாகமத்தால் அளப்பதை நிறுத்தும் அளவிற்கு நாம் எளிதில் கவரப்படக்கூடாது.

பரிசுத்த ஆவியானவர் ஆராதனையை வழிநடத்திக்கொண்டிருந்தார் என்பதற்கான மிகத் தெளிவான ஆதாரங்களில் ஒன்று, நீண்ட ஜெப நேரத்திற்குப் பிறகு நடந்தது. மக்கள் தொடர்ந்து தேவனுக்குப் பதிலளித்தனர். சிலர் ஞானஸ்நானம் பெற தேர்ந்தெடுத்தனர். மற்றவர்கள் ஞானஸ்நான தண்ணீருக்குள் நுழைவதற்கு முன் வேதாகம அறிவுரையைப் பெற்றனர். Tampa Life ஏன் ஞானஸ்நானம் கொடுப்பதற்கு முன் வேண்டுமென்றே மக்களுக்குக் கற்பிக்கிறது என்பதை விளக்க பாஸ்டர் டிஸ்டேல் கூட நிறுத்தி, ஞானஸ்நானம் வெறும் ஒரு பாரம்பரியம் அல்ல, மாறாக இயேசு கிறிஸ்துவுடனான ஒரு உடன்படிக்கை அடையாளம் என்பதை வலியுறுத்தினார்.

ஆராதனை வேதாகம சத்தியத்திலிருந்து விலகவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, தேவனுடைய சமூகம் மக்களை வேதாகம கீழ்ப்படிதலுக்குள் ஆழமாக வழிநடத்தியது.

அது எப்போதும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் செயல்.

அவர் உணர்த்துகிறார்.

அவர் மக்களை மனந்திரும்புதலுக்கு அழைக்கிறார்.

அவர் விசுவாசத்தை பலப்படுத்துகிறார்.

அவர் நம்மை கிறிஸ்துவை நோக்கி காட்டுகிறார்.

அவர் நம்மை கீழ்ப்படிதலுக்குள் வழிநடத்துகிறார்.

அவர் சபையைக் கட்டியெழுப்புகிறார்.

அவர் இயேசுவை மகிமைப்படுத்துகிறார்.

அந்தக் காரியங்கள் நடக்கும்போது, அவர் செயல்பட இடம் கொடுக்க நாம் ஒருபோதும் பயப்பட வேண்டியதில்லை.

விசுவாசிகளாகிய நாம், தாழ்மையுடனும் பகுத்தறிவுடனும் ஜெபிக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தேவன் வெறுமனே நமது திட்டங்களுக்குள் பொருந்த வேண்டும் என்று கேட்பதற்குப் பதிலாக, அவர் எப்போது நகர்ந்தாலும் அவருடைய குரலை அறிந்துகொள்ளும் வகையில் நமது இருதயங்களை வடிவமைக்கும்படி நாம் அவரிடம் கேட்க வேண்டும். நமது நோக்கம் அசாதாரண அனுபவங்களைச் செயற்கையாக உருவாக்குவதோ, அவற்றை எதிர்ப்பதோ அல்ல. நமது நோக்கம், அவர் நமது நிகழ்ச்சி நிரலைத் தடைசெய்யத் தேர்ந்தெடுக்கும்போதெல்லாம், அவருடைய சமூகத்தை அறிந்துகொள்ளும் ஞானமும், அவர் வழிநடத்தும் இடமெல்லாம் பின்பற்றும் விசுவாசமும் நமக்கு இருக்கும் அளவிற்கு தேவனுடைய வார்த்தையில் ஆழமாக வேரூன்றி, அவருடைய ஆவியானவருக்கு உணர்திறனுள்ளதாக இருப்பதே.

✦ சிந்தித்து எழுதுங்கள்

சமீபத்திய ஒரு ஆவிக்குரிய அனுபவத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது, அது உங்களில் என்ன கனியை உண்டாக்கியது? அதிக மனந்திரும்புதலா, அதிக விசுவாசமா, இயேசுவின் மேலான அதிக அன்பா?

முடிவுரை

பரலோகம் நமது திட்டங்களைத் தடைசெய்யும்போது

இந்தப் படிப்பின் முடிவை நாம் அடையும்போது, நாம் அனுபவித்தது வெறும் உணர்ச்சிவசப்பட்ட ஒரு ஆராதனைக் கூட்டமோ அல்லது ஒரு அசாதாரண ஞாயிற்றுக்கிழமையோ அல்ல என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். வேதாகமத்தின் பக்கங்கள் முதன்முதலில் எழுதப்பட்டதிலிருந்து நடந்துகொண்டிருக்கும் ஒன்றைக் காணும் ஒரு வாய்ப்பு அது ஆயிருந்தது: நித்திய நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக மனித திட்டங்களைத் தடைசெய்ய தேவன் தேர்ந்தெடுத்தார். வேதாகமம் முழுவதிலும், ஆவிக்குரிய மாற்றத்தின் மிகப்பெரிய தருணங்கள் எல்லாம் திட்டமிட்டபடி நடந்ததால் அரிதாகவே நடந்தன. சாதாரண ஆண்களும் பெண்களும் தேவன் நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதை அறிந்துகொண்டு, அவருடையதைப் பின்பற்றுவதற்காக தங்கள் சொந்த திட்டத்தை ஒப்புக்கொடுக்க தயாராயிருந்ததால் அவை நடந்தன.

நமது ஆராதனையின்போது நடந்தது இதுவே. பாஸ்டர் டிஸ்டேல் ஒரு செய்தியுடன் தயாராக வந்தார், ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவருக்குக் கீழ்ப்படிவதற்கும் அவர் தயாராக வந்தார். பிரசங்கிக்கத் தயாராக இருப்பதற்கும், தேவனுடைய வழிநடத்துதலைப் பின்பற்றத் தயாராக இருப்பதற்கும் இடையே குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு உண்டு. ஒவ்வொரு பாஸ்டரும் தேவனுடைய மக்களுக்கு உணவளிக்க கருத்தூன்றி படித்து, ஜெபித்து, தயார் செய்ய வேண்டும். ஆனாலும் தலைமையின் மிகப்பெரிய செயல் திட்டத்தின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் வழங்குவது அல்ல, மாறாக பிரதான மேய்ப்பர் ஏற்கனவே தமது மக்களுக்கு நேரடியாக ஊழியம் செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதை அறிந்துகொள்வதே என்ற தருணங்களும் உண்டு. ஆராதனை முழுவதும், சபை தேவனுடைய சமூகத்தின் ஒரு தனித்துவமான இயக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று அவர் மீண்டும் மீண்டும் ஒப்புக்கொண்டு, அந்த தருணத்தைக் கடந்து அவசரப்படுவதற்குப் பதிலாக அதை மேய்க்க வேண்டுமென்றே தேர்ந்தெடுத்தார்.

இது ஆவியால் நிரப்பப்பட்ட ஒரு சபையின் அழகான குணங்களில் ஒன்று. விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும், கேள்வி தேவனுடைய வார்த்தையினாலே வரும் என்பதால் (ரோமர் 10:17), தேவனுடைய வார்த்தையின் பிரசங்கத்தை நாம் ஆழமாக மதிக்கிறோம். வேதாகமங்களை ஏவின அதே பரிசுத்த ஆவியானவர், அந்த வேதாகமங்களை மக்களின் வாழ்க்கையில் உயிருள்ளதும் வல்லமையானதுமான வழிகளில் தொடர்ந்து பொருத்துகிறார் என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்கிறோம். சில நேரங்களில் அவர் பிரசங்கத்தின் மூலம் கற்பிக்கிறார். சில நேரங்களில் அவர் ஆராதனையின்போது உணர்த்துகிறார். சில நேரங்களில் விசுவாசிகள் ஒன்றாக ஜெபிக்கும்போது அவர் சுகமளிக்கிறார். சில நேரங்களில் மற்றொரு கிறிஸ்தவரின் உற்சாகத்தின் மூலம் அவர் நம்பிக்கையை மீட்டெடுக்கிறார். முறை மாறலாம், ஆனால் மூலம் ஒருபோதும் மாறாது. அது எப்போதும் மக்களை இயேசு கிறிஸ்துவை நோக்கி வழிநடத்தும் பரிசுத்த ஆவியானவரே.

ஒருவேளை நாம் நமது கூடவே எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய மிகப்பெரிய பாடங்களில் ஒன்று, ஆவிக்குரிய போர் என்பது வாழ்க்கையின் சில அசாதாரண தருணங்களுக்கு மட்டும் ஒதுக்கப்பட்ட ஒன்று அல்ல என்பதே. ஒவ்வொரு விசுவாசியும் ஆவிக்குரிய எதிர்ப்பின் காலகட்டங்களை எதிர்கொள்வார்கள். பயம் விசுவாசத்தை மாற்ற முயற்சிக்கும் நேரங்களும்,

உற்சாகமின்மை நமது ஜெபங்களை மௌனமாக்க முயற்சிக்கும் நேரங்களும், ஏமாற்றம் தேவன் நம்மை மறந்துவிட்டார் என்று மெதுவாகச் சொல்லும் நேரங்களும், சோர்வு அவர் நமது வாழ்க்கையின் மேல் சொன்ன வாக்குத்தத்தங்களுக்காக விசுவாசிப்பதை நிறுத்தும்படி நம்மைத் தூண்டும் நேரங்களும் இருக்கும். அந்த நேரங்களில் இந்தப் பாடத்தின் மையமான உண்மைகளில் ஒன்றை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்: எதிரி மற்ற எதையும் தாக்குவதற்கு முன் பெரும்பாலும் நமது பார்வையையும் நமது குரலையும் தாக்குகிறான். விசுவாசிப்பதை நிறுத்தவும், ஜெபிப்பதை நிறுத்தவும், ஆராதிப்பதை நிறுத்தவும், தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களைச் சொல்வதை நிறுத்தவும் நம்மை நம்பவைக்க முடிந்தால், அவன் ஏற்கனவே நமது பயனுள்ள தன்மையை பலவீனப்படுத்திவிட்டான். இதனால்தான் நாம் நமது விசுவாசத்தை மிகவும் கவனமாகக் காத்து, தேவனுடைய வார்த்தையின் சத்தியத்தால் நமது மனதைத் தொடர்ந்து நிரப்ப வேண்டும்.

இந்த போர்களை நாம் தனியாக சண்டையிட வேண்டும் என்று தேவன் ஒருபோதும் நோக்கமாகக் கொள்ளவில்லை என்பதையும் நாம் கற்றுக்கொண்டோம். சபையின் மிக அழகான வெளிப்பாடுகளில் ஒன்று, நாம் ஒருவருக்கொருவர் கிறிஸ்துவின் கைகளும் கால்களும் ஆகிறோம் என்பதே. ஊழியம் பாஸ்டர்களுக்கோ சபைத் தலைவர்களுக்கோ மட்டும் சொந்தமானது அல்ல என்பதை நேற்று நமக்கு நினைவூட்டியது. ஒவ்வொரு ஆவியால் நிரப்பப்பட்ட விசுவாசியும், கனமான சுமைகளைச் சுமப்பவர்களுக்காக ஜெபிக்கவும், உற்சாகப்படுத்தவும், பலப்படுத்தவும், அவர்களுடன் நிற்கவும் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சரீரத்தின் ஒரு உறுப்பினர் பாடுபடும்போது, முழு சரீரமும் பதிலளிக்கிறது. ஒரு விசுவாசி மகிழ்ச்சியடையும்போது, முழு சபையும் கொண்டாடுகிறது. இதுவே புதிய ஏற்பாடு சபையின் சித்திரம், அங்கு பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒரே ஒரு தனிநபர் மூலமாக அல்ல, மாறாக ஒரு முழு சமூகத்தின் மூலமாக ஊழியம் செய்கிறார்.

இறுதியாக, ஆராதனை ஒருபோதும் வெறும் இசை அல்ல என்பது நமக்கு நினைவூட்டப்பட்டது. ஆராதனை என்பது நமது சூழ்நிலைகள் எதுவாக இருந்தாலும் இயேசு மேன்மைக்குரியவராகவே இருக்கிறார் என்ற நமது அறிக்கை. ஜெபங்களுக்கு பதில் கிடைக்கும்போது நாம் ஆராதிக்கிறோம், ஆனால் இன்னும் காத்திருக்கும்போதும் நாம் ஆராதிக்கிறோம். அற்புதங்களுக்குப் பிறகு நாம் ஆராதிக்கிறோம், ஆனால் அற்புதங்களுக்காக விசுவாசிக்கும்போதும் நாம் ஆராதிக்கிறோம். ஒவ்வொரு பாடலும் ஒரு விசுவாசச் செயலாக மாறுகிறது, ஒவ்வொரு ஜெபமும் நம்பிக்கையின் அறிக்கையாக மாறுகிறது, ஒவ்வொரு உயர்த்தப்பட்ட கையும் கிறிஸ்து இன்னும் ஆளுகிறார் என்பதற்கான ஒரு சாட்சியமாக மாறுகிறது. தேவனுடைய மக்கள் ஆவிக்குரிய போரின் நடுவே ஆராதிக்க தேர்ந்தெடுக்கும்போது, எதிரி சூழ்நிலைகளை பாதிக்கக்கூடும் ஆனால் அவன் ஒருபோதும் அவர்களுடைய துதிக்குத் தகுதியானவன் ஆகமாட்டான் என்று அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஆராதனை தேவனுக்கு மட்டுமே சொந்தமானது.

விசுவாசிகளாகிய நாம், பரிசுத்த ஆவியானவரின் குரலை இழக்கும் அளவிற்கு நமது கால அட்டவணைகளில் மட்டும் ஈடுபட்டவர்களாக ஒருபோதும் மாறக்கூடாது. அதே நேரத்தில், உணர்ச்சிவசப்பட்ட அனுபவங்களை அதற்காகவே தேடவும் கூடாது. நமது விருப்பம்

எப்போதும் வேதாகமத்தில் ஆழமாக வேரூன்றியிருக்கும் அதேவேளையில், தேவனுடைய ஆவியானவரின் வழிநடத்துதலுக்கு முழுவதுமாக கிடைக்கக்கூடியவர்களாய் இருப்பதே. மிகவும் ஆரோக்கியமான சபைகள் சத்தியத்திற்கும் ஆவிக்கும் இடையே தேர்ந்தெடுப்பவை அல்ல; அவை இரண்டையும் உண்மையாக ஏற்றுக்கொள்கின்றன. அவை உறுதியுடன் வார்த்தையைப் பிரசங்கிக்கின்றன, உண்மையான மனதுடன் ஆராதிக்கின்றன, எதிர்பார்ப்புடன் ஜெபிக்கின்றன, பரிசுத்த ஆவியானவர் அசாதாரண வழிகளில் நகர தேர்ந்தெடுக்கும்போது, தாழ்மையுடனும், பகுத்தறிவுடனும், மகிழ்ச்சியான கீழ்ப்படிதலுடனும் பதிலளிக்கின்றன.

நாம் எப்போதும் தயாராக இருந்தாலும் ஒருபோதும் கடினமானவர்களாக இல்லாத விசுவாசிகளாக மாறுவோம்; தேவனுடைய வார்த்தையில் ஆழமாக வேரூன்றியிருந்தாலும் அவருடைய குரலுக்கு தொடர்ந்து உணர்திறனுள்ளவர்களாக மாறுவோம். பயமோ, ஏமாற்றமோ, ஆவிக்குரிய எதிர்ப்போ நமது ஆராதனையை மௌனமாக்கவோ, தேவன் நமக்குள் வைத்திருக்கும் பார்வையைத் திருடவோ ஒருபோதும் அனுமதிக்காமல் இருப்போம். அதற்குப் பதிலாக, கிறிஸ்து திரும்பி வரும் நாள் வரை நாம் ஜெபிப்பதைத் தொடர்வோம், விசுவாசிப்பதைத் தொடர்வோம், ஆராதிப்பதைத் தொடர்வோம், ஒருவருக்கொருவர் ஊழியம் செய்வதைத் தொடர்வோம். ஏனெனில் பரிசுத்த ஆவியானவர் வரவேற்கப்படும் இடமெல்லாம், இயேசு மகிமைப்படுத்தப்படுகிறார், வாழ்க்கைகள் மாற்றப்படுகின்றன, தேவனுடைய ராஜ்யம் முன்னேறுகிறது.

> “கர்த்தர் என்பவர் அந்த ஆவியானவரே; கர்த்தருடைய ஆவி எங்கே இருக்கிறதோ அங்கே சுயாதீனம் உண்டு.”
>
> **2 கொரிந்தியர் 3:17 (OV)**

பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்மை வழிநடத்த தேர்ந்தெடுக்கும் இடமெல்லாம் நாம் உண்மையாக அவருடைய வழிநடத்துதலைப் பின்பற்றும்போது, அந்த சுயாதீனம் நமது வீடுகளையும், நமது குடும்பங்களையும், நமது சபையையும், நமது வாழ்க்கையையும் தொடர்ந்து வரையறுக்கட்டும்.

✦ சிந்தித்து எழுதுங்கள்

நீங்கள் தயாராக இருக்க விரும்பும் அதேவேளையில், பரிசுத்த ஆவியானவரின் வழிநடத்துதலுக்கு உணர்திறனுள்ளவராகவும் இருக்க விரும்பும் உங்கள் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி எது? அதை ஒப்புக்கொடுத்தலின் ஜெபமாக எழுதுங்கள்.